

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

Güldane TELLİ ve Nezir TÜNÇ/TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 24415/12)

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Güldane TELLİ ve Nezir TUNÇ/Türkiye davasında,

Başkan,

Peer Lorenzen,

Yargıçlar,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı Vekili* Seçkin Erel'in katılımıyla Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), yukarıda belirtilen 20 Mart 2012 tarihli başvuruyu dikkate alarak, 1 Ekim 2013 tarihinde yapılan müzakereler sonrasında aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

Başvuranlar Güldane TELLİ ve Nezir TUNÇ Türk vatandaşları olup, sırasıyla 1974 ve 1963 doğumludur ve sırasıyla İzmir'de ve Mardin'de ikamet etmektedirler. Mahkeme önünde, Mardin'de görev yapan avukatlar M. Ş. YÜCESOY ve M.B. tarafından temsil edilmişlerdir.

Başvuranların kızı Gülizar TUNÇ ("G.T."), 17 Kasım 2009 tarihinde, domuz gribi şüphesi üzerine Kızıltepe Devlet Hastanesi'ne yatırılmıştır.

Aynı gün uygulanan tedavinin ardından başvuranın kızının, kolunda serum takılı olarak eve dönmesine izin verilmiştir.

Beş saat sonra G.T.'nin ağzından köpüklü salya akmaya başladığından, tekrar hastaneye götürülmüştür.

G.T.'nin durumu kötüye gittiğinden, Diyarbakır'daki Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne sevk edilmişlerdir. Boş oda ve ambulans için saat 23.00'e kadar Kızıltepe Devlet Hastanesi'nde beklemek zorunda kalmışlardır.

G.T. Dicle Üniversite Hastanesi'ne ulaştığında, kalbi çoktan durmuştur.

Sekiz gün süren bir tedavinin ardından başvuranların kızına menenjit tanısı konmuştur.

G.T. 24 Kasım 2009 tarihinde saat 24.00'te ölmüştür.

Aynı gün otopsi yapılmıştır.

Başvuranlar, ihmal sonucu ölüme sebebiyet verdikleri gerekçesiyle, Kızıltepe Devlet Hastanesi sağlık çalışanları hakkında Diyarbakır Cumhuriyet Savcısına suç duyurusunda bulunmuşlardır. Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı, görevi kapsamında olmadığı gerekçesiyle davayı Kızıltepe Cumhuriyet Savcısı'na göndermiştir.

Kızıltepe Cumhuriyet Savcısı bir soruşturma yürütmüş ve soruşturma esnasında İstanbul Adli Tıp Kurumu'ndan bilirkişi beyanı talep edilmiştir. İstanbul Adli Tıp Kurumu, 30 Mart 2011 tarihinde görüşünü açıklamıştır. Görüşte ölüm sebebinin tespit edilemediği sonucuna varılmıştır.

Başvuranların, Kızıltepe Cumhuriyet Savcısı'nın İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun bilirkişi beyanına dayalı bulgularına itiraz etmelerine rağmen, savcı 7 Temmuz 2011 tarihinde kovuşturmayaya yer olmadığına karar vermiştir. Cumhuriyet Savcısı, merhumun Kızıltepe Devlet Hastanesi'ne ikinci kez yatırılması üzerine tutulan ve merhumun babası tarafından dövüldüğünü beyan ettiği polis kayıtlarını dikkate almıştır. Ancak Cumhuriyet Savcısı, saldırı ve/veya yaralamaya işaret eden herhangi bir delil bulunmadığını gözlemlemiştir. Cumhuriyet Savcısı, Kızıltepe Devlet Hastanesi sağlık çalışanlarına ilişkin olarak, bilirkişi raporlarına göre söz konusu sağlık çalışanlarına isnat edilebilecek herhangi bir kusur veya ihmale işaret eden hiçbir bulgu olmadığına karar vermiştir.

Midyat Ağır Ceza Mahkemesi, 17 Ekim 2011 tarihinde, kovuşturmayaya yer olmadığına dair karara yapılan itirazı reddetmiştir. Nihai karar, 7 Aralık 2011 tarihinde başvuranlara tebliğ edilmiştir.

ŞİKÂyetLER

Başvuranlar, Sözleşme'nin 2, 6 ve 13. maddeleri uyarınca, yanlış teşhis üzerine kızlarının kolunda serum takılı olarak eve gönderilmesinden ve hastanede saatlerce bekletilmesinden şikâyetçi olmuşlardır. Başvuranlar, ilgili hastanelerin uyguladıkları tedavilerin ve tanılarının farklı olduğunu ve bunun sonucunda kızlarının öldüğünü iddia etmişlerdir. Başvuranlar ayrıca, Adli Tıp Kurumu raporunun uygunluğunu ve yeterliliğini sorgulamış ve raporun ölüm olayından iki yıl sonra düzenlendiğine dikkat çekmişlerdir. Başvuranlar ayrıca, Adli Tıp Kurumu'nda gerçekleştirilen işlem hakkında bilgilendirilmemelerinden şikâyet etmişlerdir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

Davaya konu olayların hangi kapsamda incelenmesi gerektiği hususunu değerlendiren Mahkeme, başvuranların tüm şikâyetlerinin, sadece Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamında incelenmesi gerektiğini değerlendirmektedir.

Tıbbi ihmal alanında, 2. maddenin etkili bir yargı sistemi oluşturma hususunda getirdiği pozitif yükümlülük, her davada cezai hukuk yolu sağlanmasını muhakkak gerektirmemektedir. Örneğin, hukuk sisteminin mağdura hukuk mahkemeleri veya idare

mahkemelerinde bir hukuk yolu sunması ve/veya ceza mahkemelerinde bir hukuk yolu ile birlikte veya tek başına disiplin tedbirlerinin alınmasını sağlaması halinde de söz konusu yükümlülük, ilgili doktorların tüm sorumluluklarının belirlenmesine ve tazminata hükmedilmesi veya kararın yayınlanması gibi uygun tazminin elde edilmesine imkân vermek suretiyle de yerine getirilebilir (Bk. *Calvelli ve Ciglio/İtalya* [BD], no. 32967/96, §51, AIHM 2002-I).

Mahkeme'nin içtihadında, tıbbi ihmal bağlamında cezai hukuk yolunun sağlanması kapsam dışında bırakılmamaktadır. Ancak Mahkeme, tıbbi ihmalden şikâyetçi olan başvuranların, kural olarak, Türk hukuk sisteminde başvurmaları gereken uygun hukuk yolunun hukuk ve/veya ceza davası açmak olduğunu değerlendirmektedir (Bk. *Karakoca/Türkiye* (k. k.), no. 46156/11, 21 Mayıs 2013).

Mevcut davanın koşullarına dönüldüğüne Mahkeme, başvuranların Türk hukuk sisteminde sağlanan ve hem sağlık hizmetleri uzmanlarının sorumluluklarının tespit edilmesini, hem de tazminat ödenmesini sağlayabilecek yeni bir hukuk yolu olan tazminat davası açma olanağından faydalanmadığını gözlemlemektedir. Bu bağlamda Mahkeme, dava dosyasında, tazminat talebinin kabul edilmeyeceği ve reddedilmesi gerektiği sonucuna varmayı sağlayacak herhangi bir emare bulunmadığını kaydetmektedir.

Dolayısıyla başvuru, Sözleşme'nin 35/1 ve 4 maddeleri uyarınca, iç hukuk yollarının tüketilmemesinden ötürü reddedilmelidir.

Bu gerekçelerle Mahkeme, oybirliğiyle;

Başvuruyu kabul edilemez olarak *nitelendirmiştir*.

Seçkin Erel

Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı Vekili

Peer Lorenzen

Başkan